

stemmelserne, havde vi ønsket at udgaa nærmere Regler og havde ønsket den Affattelse, som Venstres tidligere Handelsminister Hr. Jørgen Christensen havde givet Forslaget i sin Tid, da han fremsatte det i Landstinget, men den Affattelse har vi ikke kunnet vinde Tilslutning til. Imidlertid er det forelagte Forslag undergaaet saa betydelige Forbedringer, og der er lempet saa stærkt paa det, at jeg ikke mener, at Bestemmelserne, som de nu er affattet, vil komme til at genere Bankerne. Derfor er vi gaaet med til denne Affattelse.

Naar vi er gaaet med til § 12 i den Skikkelse, den nu har faaet, er det, dels fordi der er gjort os saa store Indrømmelser, at den nu i det væsentlige fremtræder i den Skikkelse, hvori den i sin Tid blev forelagt i Landstinget af Venstres tidligere Handelsminister, dels fordi vi indrømmer, at de fleste Skader, der er sket i Bankerne, er sket paa Grund af alt for store Engagementer paa enkelte Hænder. Der er nu fastsat en Begrænsning, men da det jo absolut ikke er Meningen at lægge de mindre Provinsbanker Hindringer i Vejen for at finansiere større, men absolut solide Foretagender, som f. Eks. store Andelsforetagender, er der givet Bankspektøren en Dispensationsret.

Med Hensyn til § 12, 2det Stykke, Ændringsforslagene Nr. 19—21, vil jeg blot sige, at der er maaske nok nogle indenfor Bankkredse, der nærer Betænkeligheder ved disse Bestemmelser. Der er imidlertid fra alle Sider Enighed om, at hvor der foreligger en forsvarlig Rekonstruktionsplan overfor et Foretagende, som en Bank finansierer, skal Bankspektøren give Tilladelse til, at en saadan Rekonstruktion finder Sted, selv om man overskrider de fastsatte Grænser.

Med Hensyn til § 13, 5te Stykke, er der Enighed om, at det første Punktum skal udgaa. Vi havde ogsaa ønsket, at sidste Stykke skulde udgaa, og vi er kun med stor Betænkelighed gaaet med til at lade det staa. Naar vi er gaaet med til det, er det, fordi det udtrykkelig er slaaet fast, at der ikke finder nogen Udvidelse Sted af den Myndighed, Bankspektøren faktisk hidtil har udøvet, men at der snarere gennem det Nævn, som i Henhold til Ændringsforslag Nr. 35 til § 18 skal nedsættes, finder en Indskrænkning Sted i Bankspektørens nuværende Myndighed, idet dette Nævn kan omstøde hans Afgørelse. Naar vi er gaaet med til dette Nævns Nedsættelse, er det for at give Bankerne Adgang til at indappellere Af-

gørelser, truffet af Bankspektøren, som de ikke er tilfredse med.

Ja, det er i det væsentlige de Bemærkninger, jeg har at gøre til det foreliggende Forslag, men jeg ønsker dog yderligere at knytte et Par Bemærkninger dertil. Vi havde ønsket at afvente Resultaterne af Arbejdet i det Udvalg, der er nedsat for at undersøge Andelsbankens Forhold, og i det hele taget ønsket at afvente en nærmere Afklaring af vor Banklovgivnings Indflydelse paa vore Banker og specielt Bankspektionens Betydning for dem. Disse Ønsker har imidlertid ikke vundet Tilslutning fra Regeringspartierne, og derfor er vi i Udvalget gaaet med i Arbejdet for paa Basis af de Erfaringer, vi allerede har indhøstet, at ændre den bestaaende Lov. Vi fra vor Side er imidlertid enige om, at man ikke maa tillægge Bankspektionen for megen Magt og Myndighed. Det maa ikke gøres af Ministeren, og Bankspektøren maa heller ikke selv gaa ud over de Opgaver, han kan magte. Bankspektørens Opgave maa efter vor Formening være at udføre en raadgivende, konsultatorisk Virksomhed overfor Bankerne, at være Bankerne til Hjælp og Støtte gennem de Erfaringer, han maatte have indhøstet, og naturligvis tillige føre Kontrol med, at Banklovens Bestemmelser bliver overholdt, og træffe de Afgørelser, der er ham tillagt i Henhold til Loven. Men han maa passe paa ikke at gaa for vidt, og Bankspektørens Stilling maa under ingen Omstændigheder udvikle sig til at blive en Overdirektørs Stilling overfor Bankerne, den egentlige Ledelse og det egentlige Ansvar maa og skal lægges ude i de enkelte Banker og hos disses ansvarlige Ledere. Nu maa vi ikke foregøgle hverken os selv eller Befolkningen, at vi gennem en Banklovgivning eller ved et Banktilsyn kan komme ud over al Vanskelighed og al Risiko. Vi kan søge at sikre Sparerne mest muligt, og det er jo Hensigten med vor Lovgivning, men tillige maa det ske paa en saadan Maade, at vi ikke lægger Erhvervslivet eller den sunde Bankvirksomhed Hindringer i Vejen. Men selv om vi gør, hvad vi formaar, for Sparerne, maa Befolkningen og navnlig de Folk, der anbringer deres Penge i vore Banker, enten det er i Form af Aktier eller Indskud, erindre, at der er en Risiko forbundet dermed, og at det egentlige Ansvar trods al Lovgivning ligger hos de paagældende Bankers Ledere; Staten kan ikke under nogen Omstændigheder paatage sig Forpligtelser overfor dem, fordi vi har en Banklovgiv-